

Sygn. akt VIII C 1205/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

24 luty 2016

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu w VIII. Wydziale Cywilnym

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Agata Cieśla

Protokolant Aleksandra Klepacz

po rozpoznaniu na rozprawie 17 lutego 2016 we W.

sprawy z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej nieruchomości położonej przy ulicy (...) we W.

przeciwko H. P.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej H. P. na rzecz strony powodowej Wspólnoty Mieszkaniowej nieruchomości położonej przy ulicy (...) we W. kwotę 1.178,15 zł (tysiąc sto siedemdziesiąt osiem złotych piętnaście groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 08 stycznia 2014 do dnia zapłaty;

II. oddala dalej idące powództwo;

III. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 256 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 180 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VIII C 1205/15

UZASADNIENIE

Wspólnota Mieszkaniowa nieruchomości położonej przy ulicy (...) we W. wniosła pozew przeciwko H. P., domagając się zasądzenia od pozwanej kwoty 1.178,15 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 17 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona powodowa podniosła, że pozwana jest właścicielem lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w nieruchomości przy ulicy (...) we W. i uchyla się od obowiązku zapłaty obciążających ją kosztów remontu przeprowadzonego w nieruchomości wspólnej. Strona powodowa wskazała, że właściciele lokali tworzących powodową Wspólnotę Mieszkaniową podjęli trzy uchwały nr: (...), (...) oraz (...) w sprawie wykonania remontów w części wspólnej nieruchomości oraz o sposobie ponoszenia kosztów tych remontów. Uchwały te zostały podjęte większością głosów i nie zostały zaskarżone w przewidzianej drodze prawnej. Właściciele lokali postanowili, że koszty remontów zostaną rozliczone i pokryte przez właścicieli w stosunku do powierzchni użytkowej zajmowanych lokali. Wyrażono również zgodę na pokrycie kosztów ze środków zgromadzonych na funduszu remontowym do wysokości faktycznie dokonanych przez właścicieli wpłat na ten fundusz. Nadto właściciele zobowiązali się, że po otrzymaniu wezwania wpłacą na stosowny rachunek bankowy kwoty brakujące na funduszu remontowym. Ogólny koszt wykonanych prac wyniósł 37.884,82 zł, a powyższa kwota została zapłacona na rzecz wykonawcy robót. Proporcjonalny koszt remontu jaki przypadał na pozwaną wyniósł 2.595,22 zł. Ze środków zgromadzonych na funduszu remontowym wypłacono na poczet tej sumy 1.417,07 zł. Strona powodowa pismem z 17 grudnia 2013 r.

wezwała pozwaną do zapłaty brakującej kwoty, jednak do dnia wniesienia pozwu należność nie została przez pozwaną uregulowana.

Nakazem zapłaty z 04 maja 2015 r., sygn. akt VII Nc 3252/15, referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu w VII. Wydziale Cywilnym nakazał pozwanej zapłacić stronie powodowej kwotę żadaną pozwem wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu (k. 49).

Pozwana H. P. wniosła sprzeciw, zaskarżając powyższy nakaz w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w całości (k. 59-63).

W uzasadnieniu pozwana zarzuciła, że odnośnie wymiany pionów w łazience, strona powodowa nie przedstawiła szczegółowej wyceny. Na fakturze nie zostało wyszczególnione, jakie czynności zostały wykonane oraz za jaką kwotę. Pozwana wskazała, że za wymianę rur plastikowych zapłaciła 1.417,05 zł z funduszu remontowego. W ocenie H. P. w pionie kuchennym nie wykonano prac, za które strona powodowa żąda od pozwanej zapłaty 1.178,15 zł. Pozwana została obciążona kosztami wymiany pionu kanalizacji oraz pionu kuchennego, którego u niej nie dokonano.

W odpowiedzi na sprzeciw (k. 71-72) strona powodowa argumentowała, że wymiana instalacji w pionie kuchennym w mieszkaniu pozwanej nie odbyła się wskutek sprzeciwu samej H. P.. Doprowadziło to do wykonania remontu z częściowym naruszeniem zasad sztuki budowlanej, miało również odzwierciedlenie w zmniejszeniu całościowych kosztów remontu.

W piśmie procesowym z 21 października 2015 r. (k. 83-84) pozwana podniosła, że wykonawca remontu powinien dokonać rozliczenia wymiany instalacji z podziałem na piony, co dałoby rzeczywisty koszt remontu, pomniejszający zysk zarządcy.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny istotny dla rozstrzygnięcia:

Pozwana H. P. od 04 lipca 2012 r. jest właścicielką lokalu mieszkalnego numer (...) położonego przy ulicy (...) we W..

Powierzchnia użytkowa lokalu pozwanej wynosi 85,51 m².

[dowody:

umowa sprzedaży z 04.07.2012 akt notarialny rep. A nr (...) k. 8 – 15,

przesłuchanie pozwanej H. P., protokół elektroniczny z 17 lutego 2016 r.]

Właściciele lokali nieruchomości przy ulicy (...) we W., na zebraniu właścicieli 07 marca 2001 r., dokonali wyboru zarządu Wspólnoty Mieszkaniowej oraz udzieli mu pełnomocnictwa do zawarcia umowy z (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. na wykonywanie czynności zwykłego zarządu nieruchomością wspólną. Do zawarcia tej umowy doszło 07 marca 2001 r.

Zgodnie z § 3 ust. 9 zleceniobiorca zobowiązał się do wykonywania bieżącej konserwacji w celu utrzymania nieruchomości w nie pogorszonym stanie technicznym. W § 4 ust. 1 umowy przewidziano, że w ramach czynności związanych z wykonywaniem remontu w nieruchomości wspólnej, określonego w planie gospodarczym bądź wskazanego przez właścicieli w podjętej przez nich uchwale, zleceniobiorca będzie pełnił czynności inwestora zastępczego. Zgodnie z § 6 ust. 1 umowy strony uzgodniły, że wynagrodzenie za wykonywanie czynności zleconych, o których mowa w umowie, będzie wypłacane zleceniobiorcy miesięcznie w wysokości 0,56 zł/m² powierzchni wspólnej lokali znajdujących się w nieruchomości.

[dowody:

uchwała nr 2/2001 k. 18,

uchwała nr 3/2001 k. 19,

umowa nr (...) k. 20 – 21]

Uchwałą z 18 listopada 2011 r. (nr (...)) właściciele lokali przedmiotowej nieruchomości zobowiązali zarządcę do wyłonienia wykonawcy robót i podpisania z nim w imieniu Wspólnoty umowy polegającej na wymianie wszystkich pionów wodno-kanalizacyjnych w budynku. Zgodnie z § 3 ust. 1 uchwały szacunkowy koszt remontu nie powinien przekroczyć kwoty 35.847,53 zł brutto, w ust. 2 postanowiono, że koszty remontu zostaną rozliczone i pokryte przez właścicieli w stosunku do powierzchni użytkowej zajmowanych lokali.

Uchwałą z 31 maja 2012 r. (nr (...)) właściciele lokali przedmiotowej nieruchomości zobowiązali zarządcę do podpisania w imieniu Wspólnoty umowy na wykonanie prac polegających na wymianie wszystkich pionów ciepłej wody wraz z cyrkulacją w budynku oraz demontaż wszystkich szachtów w mieszkaniach przez firmę (...). Zgodnie z § 3 ust. 1 uchwały szacunkowy koszt remontu nie powinien przekroczyć kwoty 17.630,90 zł brutto, w ust. 2 postanowiono, że koszty remontu zostaną rozliczone i pokryte przez właścicieli w stosunku do powierzchni użytkowej zajmowanych lokali.

Pismem z 11 lipca 2012 r. zarządca nieruchomości poinformował pozwaną H. P., że koszt remontów przeprowadzonych na podstawie uchwał nr 10/2011 oraz nr (...) wyniósł łącznie 53,478,73 zł, natomiast koszt przypadający na mieszkanie pozwanej wynosi 3.525,51 zł.

Uchwałą z 20 marca 2013 r. (nr (...)) właściciele lokali przedmiotowej nieruchomości zobowiązali zarządcę do podpisania w imieniu Wspólnoty umowy na wykonanie prac polegających na wymianie w piwnicy poziomu ciepłej wody i cyrkulacji przez firmę (...). Zgodnie z § 3 ust.1 uchwały szacunkowy koszt remontu nie powinien przekroczyć kwoty 4.514,69 zł brutto, w ust. 2 postanowiono, że koszty remontu zostaną rozliczone i pokryte przez właścicieli w stosunku do powierzchni użytkowej zajmowanych lokali.

Pozwana nie zaskarżyła powyższych uchwał.

[**dowody:**

uchwała nr 6/2002 k. 22-24,

uchwała nr 1/2013 k. 25-26,

uchwała nr 10/2011 z 18 listopada 2011 k. 27- 28,

uchwała nr 6/2012 z 31 maja 2012 k. 29-30,

pismo zarządcy nieruchomości do pozwanej z 11 lipca 2012 r. k. 31,

pismo zarządcy nieruchomości do pozwanej z 14 marca 2012 r. k. 32-33,

pismo pozwanej z 13.07.2012 k. 34,

pismo zarządcy nieruchomości do pozwanej z 14 sierpnia 2012 r. k. 35,

pismo pozwanej z 20.08.2012 k. 36,

uchwała nr 7/2013 z 20 marca 2013 k. 37 - 38,

przesłuchanie pozwanej H. P., protokół elektroniczny z 17 lutego 2016 r.]

Roboty budowlane określone w powołanych uchwałach powodowej wspólnoty mieszkaniowej zostały zrealizowane na podstawie umowy z 21 maja 2013 r. Zgodnie z § 7 umowy strony za wykonanie przedmiotu umowy ustaliły maksymalne wynagrodzenie kosztorysowe w wysokości 55.930,88 zł.

W świetle protokołu odbioru z 05 grudnia 2013 r. roboty zostały wykonane zgodnie z umową, roboty uznano za wykonane i przyjęte ostatecznie.

[**dowody:**

umowa z 21 maja 2013 r. nr DU – (...) k. 39-40,

protokół z 05 grudnia 2013 r. k. 41

zeznania świadka W. G., protokół elektroniczny z 11 grudnia 2015 r.]

Wskutek sprzeciwu pozwanej H. P., nie doszło do wymiany odcinka instalacji wodno-kanalizacyjnej w pionie kuchennym w jej lokalu mieszkalnym. Instalacja, która miała być wymieniana w kuchni była zabudowana. Z powodu odmowy udostępnienia przez pozwaną odcinka tej instalacji, przeprowadzenie remontu w powyższym zakresie nie było możliwe. Zostało to uwzględnione w kosztach prac poprzez pomniejszenie ostatecznego kosztu remontu.

W łazience pozwanej nie wymieniono odcinka instalacji PCV, wobec braku takiej potrzeby, instalacja ta została wymieniona wcześniej. Nie przeprowadzenie tych prac również zostało uwzględnione w kosztach remontu.

[**dowody:**

dokumentacja zdjęciowa k.62,

zeznania świadka B. K. k. 92-93,

zeznania świadka M. G. k. 93,

częściowo przesłuchanie pozwanej H. P., protokół elektroniczny z 17 lutego 2016 r.]

Za wykonane prace polegające na wymianie pionów wodno-kanalizacyjnych Zakład (...) M. C. wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 37.884,82 zł brutto, która w całości została wykonawcy zapłacona.

Roboty zostały rozliczone kosztorysem powykonawczym (zamiennym), uwzględniającym zakres prac faktycznie wykonanych.

Przypadający na pozwaną H. P. udział w kosztach prac remontowych, wyliczony w stosunku do powierzchni użytkowej zajmowanego przez nią lokalu wyniósł 2.595,22 zł, z czego ze środków zgromadzonych na funduszu remontowym na ten cel przeznaczono 1.417,07 zł.

Pismem z 17 grudnia 2013 r. poinformowano H. P., że zgodnie z podjętymi uchwałami nr 10/2011, nr (...) oraz nr (...) została obciążona kwotą 2.595,22 zł, co stanowi 85,51 m² powierzchni użytkowej w koszcie remontu. Poinformowano, że kwota 1.414,07 zł zostanie pobrana ze środków zgromadzonych na funduszu remontowym, natomiast pozostałą kwotą 1.178,15 zł należy wpłacić w terminie 14 dni od daty otrzymania powiadomienia na konto Wspólnoty Mieszkaniowej.

W odpowiedzi, pismem z 23 grudnia 2013 r., pozwana odmówiła zapłaty.

[**dowody:**

faktura VAT nr (...) k. 42,

potwierdzenia dyspozycji przelewów k. 43-45,

pismo z 17 grudnia 2013 r. k. 46,

tabela rozliczenia kosztów remontu k. 47,

pismo pozwanej z 23 grudnia 2013 r. k. 60,

kosztorys zamienny k. 78,

zeznania świadka B. K. k. 93,

zeznania świadka M. G. k. 93,

zeznania świadka W. G., k. 94.]

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Strona powodowa domagała się zasądzenia od pozwanej kwoty 1.178,15 zł tytułem brakującej części zapłaty za prace remontowe przeprowadzone w nieruchomości wspólnej położonej przy ulicy (...) we W. na podstawie uchwały nr 10/2011, uchwały nr 6/2012 oraz uchwały nr 7/2013 wraz z ustawowymi odsetkami liczonych od 17 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

Pozwana H. P. w niniejszym procesie nie podważała sposobu wykonania remontu, a jedynie rozliczenia za przeprowadzony remont, które jej zdaniem zakładało zbyt duże wynagrodzenie zarządcy. Nadto, w ocenie pozwanej, zakres prac dotyczących bezpośrednio pionu przechodzącego przez jej lokal mieszkalny nie uzasadnia żądanej od pozwanej kwoty.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że pozwana zawierając umowę sprzedaży z 04 lipca 2012 r. stała się właścicielem lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w nieruchomości przy ulicy (...) we W.. Tym samym, stała się członkiem wspólnoty mieszkaniowej, będącej stroną powodową. Wynika to wprost z brzmienia art. 6 ustawy z 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz.U.2015.1892 j.t.), zgodnie z którym ogół właścicieli, których lokale wchodzi w skład określonej nieruchomości, tworzy wspólnotę mieszkaniową. Jako członek wspólnoty mieszkaniowej pozwana jest związana nie tylko uchwałami wspólnoty uchwalonymi za jej członkostwa, lecz również obowiązującymi przed datą nabycia przez nią lokalu. Związanie członka wspólnoty uchwałami przez nią podjętymi dotyczy uchwał niewzruszalnych, który to stan odpowiada stanowi prawomocności. W świetle art. 25 ust. 1 wyżej powołanej ustawy, właściciel lokalu może zaskarżyć uchwałę do sądu z powodu jej niezgodności z przepisami prawa lub z umową właścicieli lokali albo jeśli narusza ona zasady prawidłowego zarządzania nieruchomością wspólną lub w inny sposób narusza jego interesy. Z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że żadna z uchwał dotyczących przedmiotowego remontu, to jest uchwała nr 10/2011, nr (...) oraz nr (...), nie została zaskarżona. Sąd wskazuje, że uchwała nr 7/2013 została podjęta 20 marca 2013 r., a więc już po wstąpieniu do wspólnoty mieszkaniowej przez pozwaną. Uchwała ta dotyczyła wykonania prac polegających na wymianie w piwnicy poziomu ciepłej wody i cyrkulacji. Pozwana podczas przesłuchania podała, że nie zaskarżyła tej uchwały z powodu braku wiedzy dotyczącej obowiązujących przepisów prawa. Należy zaznaczyć, że nie można zasłaniać się nieznaną normą prawa. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z 25 stycznia 2006 r. (I CK 233/05) stwierdził, że funkcjonowanie prawa zwłaszcza w demokratycznym państwie prawnym, opiera się na założeniu, iż wszyscy adresaci obowiązującej normy prawnej, a więc zarówno podmioty obowiązane do jej przestrzegania, jak i organy powołane do jej stosowania, znają jej właściwą treść. Jest to tak zwana fikcja powszechnej znajomości prawa. Idąc dalej, trzeba stwierdzić, że zasada ta pociąga za sobą stan, w którym nikt nie może uchylić się od ujemnych skutków naruszenia normy na tej podstawie, że normy tej nie znał lub rozumiał ją opacznie.

Jednocześnie zgodnie z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, podejmowanie uchwał dotyczących przeprowadzenia prac remontowych, wyboru zarządu, udzielenia pełnomocnictwa zarządu do zawarcia umowy z zarządcą (...) Sp. z o.o. we W., zawarcie tej umowy oraz umowy nr (...), przeprowadzone były prawidłowo, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Pozwana nie podważała prawidłowości proceduralnej podejmowania powyższych uchwał oraz zawierania umów.

Należy mieć również na uwadze, że pozwana nie kwestionowała rzetelności przeprowadzonego remontu, którą to okoliczność potwierdza protokół odbioru z 05 grudnia 2013 r. Pozwana nie podnosiła również, że cena która została wskazana przez wykonawcę robót do zapłaty w fakturze VAT nr (...) została ustalona niezgodnie z umową oraz podjętymi wcześniej uchwałami.

Jak stanowi art. 13 ust. 1 ustawy z 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz.U.2015.1892 j.t.) właściciel ponosi wydatki związane z utrzymaniem jego lokalu, jest obowiązany utrzymywać swój lokal w należytym stanie, przestrzegając porządku domowego, uczestniczyć w kosztach zarządu związanych z utrzymaniem nieruchomości wspólnej, korzystać z niej w sposób nieutrudniający korzystania przez innych współwłaścicieli oraz współdziałać z nimi w ochronie wspólnego dobra. Z kolei kosztami zarządu nieruchomości wspólnej są w szczególności wydatki na remonty i bieżącą konserwację (art. 14 pkt 1 powołanej ustawy).

Jak wynika z treści uchwał powodowej wspólnoty mieszkaniowej (nr (...), nr (...) oraz nr (...)) członkowie wspólnoty postanowili, że koszty remontu zostaną rozliczone i pokryte przez właścicieli w stosunku do powierzchni użytkowej zajmowanych lokali i z przeliczenia szacunkowego planowane koszty nie powinny przekroczyć ustalonych w uchwałach kwot. Jako, że powierzchnia użytkowa lokalu pozwanej wynosi 85,51 m², jej udział w koszcie remontu wyniósł 2.595,22 zł, z czego kwota 1.417,07 zł została pokryta z funduszu remontowego. Tym samym pozostała do zapłaty przez pozwaną kwota została ustalona prawidłowo. Obliczenia dokonane przez pozwaną w piśmie z 21 października 2015 r., zgodnie z którymi powinna zapłacić jedynie 1.315 zł lub też alternatywnie 1.053,77 zł, są nieprawidłowe. Pozwana nie uwzględniła w nich, że całkowita kwota remontu wyniosła 37.884,82 zł. W celu ustalenia należnej od pozwanej kwoty, powyższą sumę strona powodowa podzieliła przez łączną powierzchnię użytkową wszystkich lokali w budynku, a uzyskany wynik pomnożyła przez powierzchnię lokalu pozwanej. Należy zaznaczyć, że gdyby przyjąć w obliczeniach kwoty należnej od pozwanej metodę opierającą się na jej procentowym udziale w nieruchomości wspólnej, wynik jest taki sam, jak w metodzie opierającej się na metrach powierzchni użytkowej.

Prawidłowość takiego ustalenia kosztów wynika z faktu, że pozwana, jak każdy członek wspólnoty, stała się właścicielem udziału w nieruchomości wspólnej w tym samym momencie, co właścicielem mieszkania (lokalu). Wynika to z treści art. 3 ust. 1 ustawy o własności lokali, zgodnie z którym w razie wyodrębnienia własności lokali właścicielowi lokalu przysługuje udział w nieruchomości wspólnej jako prawo związane z własnością lokali. Ustęp drugi tego artykułu głosi, że nieruchomość wspólną stanowi grunt oraz części budynku i urządzenia, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli lokali. Piony wodno-kanalizacyjne i inne piony przebiegające przez budynek oraz poszczególne lokale są opisywaną wyżej nieruchomością wspólną. Z powyższego powodu zasadnym jest przyjęcie, że wszyscy członkowie wspólnoty powinni pokrywać koszty utrzymania nieruchomości wspólnej nie tylko w odcinku przebiegającym przez ich lokal, lecz w całym budynku. Piony wodno-kanalizacyjne są bowiem tak skonstruowane, że w wypadku awarii na jednym odcinku, zazwyczaj niemożliwym jest normalne korzystanie z tego pionu również w pozostałych odcinkach.

Na marginesie Sąd wskazuje, że wynagrodzenie zarządcy zostało określone w § 6 ust. 1 umowy nr (...). Tym samym zarzut pozwanej, jakoby przyjęty sposób rozliczenia miał na celu wzbogacenie zarządcy jest bezpodstawny, gdyż wynagrodzenie to w żaden sposób nie jest powiązane z wynagrodzeniem firm wykonujących poszczególne prace na rzecz wspólnoty.

Mając na względzie tak ustalone okoliczności faktyczne i poczynione w oparciu o nie rozważania, uznać należało, iż zasadnym było żądanie zasądzenia od pozwanej na rzecz strony powodowej kwoty 1.178,14 zł, co znalazło odzwierciedlenie w punkcie I. sentencji wyroku.

Strona powodowa żądała zasądzenia odsetek ustawowych od 17 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty. Należało mieć jednak na względzie, że pozwana została wezwana do zapłaty kwoty 1.178,15 zł pismem z 17 grudnia 2013 r., w którym wyznaczono jej czternastodniowy termin, biegnący od daty otrzymania powiadomienia. Zważywszy, iż w aktach sprawy brak potwierdzenia odbioru tego pisma oraz z uwagi na fakt, że pozwana odpowiedziała na to wezwanie pismem z 23 grudnia 2013 r. (k. 60) odmawiając zapłaty, w ocenie Sądu zasadnym jest liczenie czternastodniowego terminu od dnia następnego od tej daty. Tym samym termin wyznaczony pozwanej upływał 06 stycznia 2014 r., mając jednak na względzie, iż jest to dzień ustawowo wolny od pracy, uwzględniając regulację zawartą w art. 115 k.c., uznać należało, że termin płatności przypadł na 07 stycznia 2014 r., zatem pozwana była w opóźnieniu od 08 stycznia 2014 r., co czyni żądanie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie uzasadnionym w oparciu o normę art. 481 § 1 k.c. od tej właśnie daty. Powyższe znalazło odzwierciedlenie w punkcie I. sentencji wyroku, zaś żądanie dalej idące jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie II. sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie III. sentencji postanowienia w oparciu o art. 100 zd. 2 k.p.c., zasądzając od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 256 zł tytułem kosztów procesu, na którą składa się opłata sądowa od pozwu w kwocie 59 zł, opłata skarbową uiszczoną od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 180 zł ustalone w oparciu o § 6 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.).